

veliko, srednjo ter malo zeleno žolno. Vse so v naših gozdih domače. Le-tù živeč pa ključjo in pikajo na drevesna debela toliko časa, da napravijo skozi skorjo luknje, iz katerih izvlačijo s svojim suličastim jezikom razne žuželke — hrano svojo. Prav tako v deblih, a navadno v gnjilih deblih dreves iztešó si tudi gnezda. — Takó. Zdaj veš, Angelica, kaj in od kod to pikanje, veš tudi najvažnejše o naši žolni.“

„Oj, Markec, ti si učen!“ pohvalila ga je zopet sestrica. „Da, zdaj vem; vse, vse sem si zapomnila. A na katerem drevesu je žolna, Markec? Rada bi jo videla.“

„Ne vem ravno na katerem. Psiček gleda na prvo tu — a — ahà, lej jo tam gori!“

„Pa res!“ Angelica je videla žolno, o kateri je vedela zdaj toliko, toliko.

In šla sta dalje. In še marsikaj je videla Angelica in Markec jej je povedal še to in óno, česar nikoli prej. In deklica je bila vesela. —

Za tem pa se je nagnilo zlato čisto solnce k zatonu in večerni hlad je zavél po zemlji, sušeč od truda in dela znojna čela zemljanov. Najvišje vrhove gorà je poljubilo še jedenkrat zlato solnce, potem pa se je ločilo.

In Angelica in Markec sta se tudi ločila od lepega gozda. Veselo sta hitela proti ljubemu domu. Markcu so krasile glavo gozdne cvetice, a Angelica je nesla prelep šopek v rokah — dragej materi v spomin. In psiček, ta ljuba živalica, spremljal ju je.

—m—.

Volk, medved, mrjasec — lisica in mačka.

(Narodna basen.)

prijateljili so se volk, medved in mrjasec. Prišla je k njim lisica v pohode. Hoteli so jo prestrašiti, ali ona jim jezna odgovori: „Kaj bodete vi strahopetci! Jaz in moj mož se vas vseh treh ne bojiva.“ — „Hà, hà, hà! jaz bi pa res rad videl tvojega moža,“ zasmeje se kosmati strije medved. — „Pravi korenjak mora biti!“ roga se volk. — „Lepa družba,“ pristavi jima ščetinasti prijatelj. — „Dobro, jaz grem po svojega moža, ali gorjé vam!“ vskliknila je lisica in otišla po svojega moža — kuma Muca. Ponosno vzdigne kum Muc svoj rep kakor sabljo v zrak, záviha svoje muštace in hrabro koraka ob strani svoje kumice proti sovražnikom. Volk, ki je stal na straži, naznanil je svojim prijateljem, da se sovražnik približuje in predlagal, da se hitro kam skrijejo, ker se jim bode slabo godilo, če se bodo s takim junakom borili. Prijatelja sta odobrila ta nasvet. Kosmatin spleza na hrast, mrjasec se zarije v listje, a volk se skrije za grm pod hrastom. Ponosno je prikoral maček na bojišče, ki pa je bilo čisto prazno. Vender je kum Muc kmalu ugledal črno stvar, ki se je premikala v listji, — bilo je mrjaščevo uhó, ki je molélo iz listja. Hitro zgrabi Muc s svojimi ostrimi belimi zobci uhó, misleč si, da je miška. Ali zeló se je ustrašil, ko je iz listja skočil mrjasec in jo po gozdu ubral. Ali tudi Muc je skočil na drevo, ker se je prestrašil mrjasca. Pa še huje se je godilo kosmatinu na drevesu. Misleč, da gré maček zdaj nad njega, padel je od strahú s hrasta na volka, ki je v grmu pod hrastom tičal. Takó je kum Muc svojo čast rešil in premagal svoje tri sovražnike: volka, strijca kosmatinea in ščetinarja.

Zapísal J. Barlé.

